

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Martinou Knickou
sídlem Tyršova 1434/4, 405 02 Děčín

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Děčín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 15. 2. 2021, č. j. X, se zrušuje
pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč,
k rukám advokátky Martiny Knické, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupkových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 9. 2020, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že porušil § 25 odst. 6 zákona o silničním provozu, když dne 24. 10. 2019, v čase 5:46 hodin v ulici X v Ústí nad Labem, na zastávce MHD „X“, za křižovatkou s ulicí Sibiřská ve směru na centrum města, při řízení trolejbusu tovární značky X linky č. X, vyjížděl ze zastávky MHD a levou přední částí trolejbusu narazil do pravého předního boku vozidla tovární značky X, registrační značky X řidičky X, která s vozidlem nejprve zastavila u pravého okraje komunikace v zastávce MHD za trolejbusem, následně dala znamení o změně směru jízdy vlevo a vyjela do okraje komunikace, kdy poté projížděla okolo trolejbusu.
2. Za tento přestupek byl žalobci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, uložen trest pokuty ve výši 2 000 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Správní řízení bylo s žalobcem zahájeno dne 20. 1. 2020. Dne 19. 2. 2020 v 8:30 hodin se konalo ústní jednání, ke kterému se dostavil žalobce a řidička X. Ta vypověděla, že zastavila za trolejbusem, jelikož vyzvedávala kolegyni. Dala znamení o směru jízdy, vyjela, objela autobus a najednou se ozval náraz. Když vyjížděla, nevšimla si žádného znamení o směru jízdy ze strany trolejbusu. Žalobce s přestupkem, který mu byl kladen za vinu, nesouhlasil a uvedl, že své vyjádření doplní písemně do pěti dnů. V tomto vyjádření ze dne 26. 2. 2020 tvrdil, že dodržel svou povinnost dát znamení o změně směru jízdy, což bylo prokázáno. Nebyly zjištěny žádné okolnosti svědčící o tom, že by svou jízdou ohrozil jiného účastníka silničního provozu. Dále se odkazoval na princip omezené důvěry, když tvrdil, že řidička druhého vozidla porušila hned několik předpisů a od žalobce není možné očekávat, že bude taková porušení bez dalšího předpokládat a přizpůsobí jim svou jízdu. Závěrem konstatoval, že by měl správní orgán I. stupně postupovat v souladu se zásadou „*in dubio pro reo*“ a řízení zastavit.
4. Na ústním jednání dne 4. 6. 2020 žalobce navrhl předvolat svědka X. V ostatním se odkázal na svou předchozí argumentaci. Na ústním jednání konaném dne 28. 7. 2020 svědek X, který trolejbusem řízeným žalobcem v rozhodné době jel, uvedl, že se trolejbus rozjel a on viděl na jeho levé straně světlo. Následně slyšel, že o vůz něco škrtlo. Vozidlo neviděl, bylo nízko. Když vystoupil, všiml si, že auto je celé zarosené, jen ve stírací ploše byl průhled. Dále tvrdil, že trolejbus vyjel ze zastávky skoro rovně. Svědkyně X, spolujezdkyně řidičky X, k věci uvedla, že ke střetu došlo, když bylo

Reference source not found.

jejich vozidlo na úrovni kabiny řidiče. Zároveň tvrdila, že při předjíždění neviděla světelné znamení o změně směru jízdy a že řidiče ve výhledu nic nebránilo. Žalobce následně dne 4. 8. 2020 doplnil své písemné vyjádření. Konstatoval, že svědkyně X je kolegyní řidičky X, její výpověď je přitom v přímém rozporu s výpovědí svědka X, který uvedl, že znamení o změně směru jízdy viděl. Svědek X přitom nemá s žalobcem žádný vztah a jeho výpověď odpovídá rovněž výpisu z tachografu. Žalobce tedy znovu navrhl, aby správní orgán I. stupně řízení zastavil.

5. Správní orgán I. stupně vycházel z oznámení o přestupku, úředních záznamů, protokolu o nehodě v silničním provozu, plánu z místa dopravní nehody, fotodokumentace, kamerového záznamu, záznamu z tachografu, písemných vyjádření zmocněných advokátů, protokolů o ústních jednáních a svědeckých výpovědích. Konstatoval, že z tachografu vyplývá, že žalobce užil levý ukazatel směru jízdy bezprostředně před rozjetím trolejbusu, tj. v době, kdy byl již objížděn řidičkou vozidla. Po sepnutí ukazatele směru jízdy došlo ihned k pohybu trolejbusu. Pohyb směřoval vlevo do komunikace, kde se v tuto dobu již nacházela řidička druhého vozidla, do které narazil. Řidička vozidla X byla v době střetu u přední části trolejbusu. Správní orgán I. stupně vysvětlil, proč nepovažoval za věrohodnou výpověď svědka X, a proč se mu jako věrohodná jeví výpověď svědkyně X. Uvedl, že výpověď této svědkyně je podložena údaji z tachometru, z něhož je patrné, že při aktivaci ukazatele směru jízdy došlo zároveň k rozjezdu trolejbusu. Zavinění žalobce, který vyjížděl ze zastávky trolejbusu, a ohrozil řidičku vozidla X, do které následně narazil, správní orgán I. stupně posoudil jako vědomou nedbalost. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku, z něhož byl žalobce shledán vinným, je dle správního orgánu I. stupně podstatné, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a to zákonem předvídaným jednáním jako takovým bez ohledu na to, zda byla způsobena dopravní nehoda či nikoliv. Stejným rozhodnutím byla rovněž řidička druhého vozidla X shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustila tím, že porušila § 27 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, dle něhož řidič nesmí zastavit u zastávky tramvaje, autobusu nebo trolejbusu.
6. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 5. 10. 2020 odvolání, ve kterém uvedl, že není zcela zřejmé, jakým jednáním se měl vytýkaného porušení § 25 zákona o silničním provozu dopustit. Žalobce považoval za zásadní, že dával znamení o směru jízdy. Tato okolnost však nebyla vyjasněna a zřejmě nebyla ani brána v potaz při posuzování protiprávnosti jeho jednání. Správní orgán I. stupně vyhodnotil výpis z tachografu tak, že žalobce při vyjíždění ze zastávky užil znamení o změně směru jízdy, současně ale označil za věrohodnou výpověď svědkyně X, která tvrdila, že znamení neviděla. Výpovědi svědkyně X správní orgán I. stupně nedůvodně upřednostnil před výpovědí svědka X. Dle žalobce dále nebylo posouzeno, do jaké míry byla srážka vozidel zaviněna jednáním řidičky X, a jak měl žalobce za daných okolností nehodě předejít, a to zejména ve světle principu omezené důvěry.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel zejména z předložené dokumentace Policie ČR, která dle jeho názoru obsahovala všechny rozhodující důkazy, jež prokazovaly spáchání výše popsání přestupku žalobcem. K odvolací námitce, dle které není zcela jasné, jakým jednáním se měl žalobce přestupku dopustit, žalovaný uvedl, že porušení § 25 odst. 1 zákona o silničním provozu se žalobce dopustil tím, že

Reference source not found.

vyjížděl ze zastávky a levou přední částí trolejbusu narazil do vozidla řidičky X. Žalobce tedy při vyjíždění ze zastávky trolejbusu ohrozil řidičku vozidla X, do které následně narazil. K námitce, ohledně nepřesně určené doby, kdy dal žalobce znamení o změně směru jízdy, žalovaný odkázal na výpis z tachografu, dle něhož žalobce započal jízdu těsně předtím, než znamení dal. Žalovaný rovněž vysvětlil, z jakého důvodu dal stejně jako správní orgán I. stupně přednost svědecké výpovědi svědkyně X oproti výpovědi svědka X. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

8. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány nespecifikovaly, v čem přesně mělo spočívat porušení jeho zákonné povinnosti, když se pouze odkázaly na znění § 25 odst. 6 zákona o silničním provozu, popsaly skutkový děj s následkem jednání a tvrdily, že žalobce započal jízdu o něco dříve, než dal znamení o změně směru jízdy vlevo. Ani žalovaný pak nepostavil najisto, zda měl žalobce opomenout povinnost dát znamení o změně směru jízdy nebo zda měl ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.
9. Žalobce dále upozorňoval na rozpornost provedených důkazů. Správní orgán I. stupně vyhodnotil výpis z tachografu tak, že žalobce při vyjíždění ze zastávky užil znamení o změně směru jízdy. Dále však také označil za věrohodnou výpověď svědkyně X, která tvrdila, že znamení neviděla. Žalobce tyto skutečnosti namítal již ve svém odvolání a žalovaný je v napadeném rozhodnutí nijak nezohlednil. Uvedl pouze, že z výpisu z tachografu vyplývá, že žalobce zahájil jízdu dříve, než dal znamení o změně směru jízdy. Žalovaný se dle žalobce rovněž nevypořádal s odvolací námitkou spočívající v nezohlednění protiprávnosti jednání druhé řidičky X a námitkou, dle které nebylo vůbec posouzeno, jakým způsobem žalobce měl a zda vůbec mohl nehodě předejít. Řízení tak bylo zatíženo zásadní vadou.
10. Žalobce závěrem správní orgánům vytýkal odmítnutí výpovědi svědka X jako nevěrohodné. Dle jeho názoru tak došlo ke zjevně nesprávnému vyhodnocení skutkové situace. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že byl přestupek žalobce dostatečně zdokumentován. Z výpisu z tachografu zcela jasně vyplývá, že žalobce započal jízdu dříve, než dal znamení o změně směru jízdy. Dále se žalovaný vyjádřil ke svědecké výpovědi X. Ztotožnil se s názorem správního orgánu I. stupně, že výpověď vychází pouze z domněnek svědka. Uvedl, že svědek tvrdil zasahující hlídce policii jiné skutečnosti než při výslechu u správního orgánu I. stupně. Dodal, že se tvrzení svědka ohledně vyjetí rovně ze zastávky neshoduje s dalšími důkazy, zejména pak s konečnou pozicí trolejbusu po nehodě zaznamenanou ve fotodokumentaci. Žalovaný proto dal za pravdu správnímu orgánu I. stupně, který jako věrohodnou označil výpověď svědkyně X.
12. V replice na písemné vyjádření žalovaného žalobce konstatoval, že výpisy z tachografu svědčí o tom, jak vyhodnotil i správní orgán prvního stupně, že žalobce řádně užil ukazatel směru jízdy, a to tak, že „*při aktivaci ukazatele směru jízdy došlo zároveň k rozjezdu trolejbusu*“. Dále uvedl, že výpověď svědka X byla věrohodná. Paní X jako druhý účastník dopravní nehody, stejně jako svědkyně X, při výsleších shodně uváděly,

Reference source not found.

že pan X znamení o změně směru jízdy nedával. Výpisy z tachografu poté ve shodě s tvrzením pana X prokázaly opak. Žalobce závěrem podotkl, že žalovaný nijak konkrétně nevyvrací žalobní tvrzení ohledně nedostatečného vypořádání odvolacích námitek. Žalobce měl za to, že za daných okolností nemohl a nemusel dopravní nehodě předejít.

13. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Nejprve musel soud reagovat na uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť jen srozumitelné rozhodnutí, opírající se o dostatek skutkových důvodů, tedy takové, které netrpí vadami ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., může soud podrobit meritornímu přezkumu.
15. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívajícím v porušení § 25 odst. 6 téhož zákona. Dle tohoto ustanovení *Řidič vozidla, které zastavilo nebo stálo a opět vyjíždí od okraje pozemní komunikace nebo od chodníku, musí dávat znamení o změně směru jízdy a nesmí ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Řidiči autobusu hromadné dopravy osob nebo trolejbusu musí v obci řidiči ostatních vozidel umožnit vyjetí ze zastávky nebo ze zastávkového pruhu, a to snížením rychlosti jízdy, popřípadě i zastavením vozidla; řidič autobusu nebo trolejbusu přitom nesmí ohrozit zejména řidiče vozidel jedoucích stejným směrem.*
16. Žalobce namítal, že žalovaný nepostavil najisto, v čem měla protiprávnost jeho jednání přesně spočívat. Zda měl opomenout povinnost dát znamení o změně směru jízdy, nebo zda měl ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí popsal, že se žalobce daného přestupku dopustil tím, že „dne 24. 10. 2019 ve 05:46 hod. v ulici Seifertova v Ústí nad Labem, na zastávce MHD „OD Květ“, za křižovatkou s ulicí Sibiřská ve směru na centrum města, při řízení trolejbusu tovární značky 28TR linky č. 51, vyjížděl ze zastávky a levou přední částí trolejbusu narazil do pravého předního boku vozidla tovární značky X... tedy porušil § 25 odst. 6 zákona o silničním provozu.“ V odůvodnění svého rozhodnutí pak konstatoval: „Jednání obviněného, kdy vyjížděl ze zastávky trolejbusu a ohrozil řidičku vozidla tovární značky X, do které následně narazil, je třeba posoudit jako jednání nedbalostní.“ Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí k obdobně formulované odvolací námitce, uvedl: „pan X vyjížděl ze zastávky a levou přední částí trolejbusu narazil do pravého předního boku vozidla tovární značky X, registrační značky X řidičky X. Odvolatel při vyjíždění ze zastávky trolejbusu tak ohrozil řidičku vozidla tovární značky X, do které následně narazil.“ Z uvedeného je dle krajského soudu zcela zřejmé, že jednání, které je žalobci kladeno za vinu, spočívá v ohrožení řidičky X, která jela stejným směrem, což mělo za následek jejich srážku. Napadené rozhodnutí zdejší soud proto za nesrozumitelné pro nepřezkoumatelné nepovažuje.
17. Oba správní orgány se obsáhle zabývaly otázkou, ve kterém okamžiku dal žalobce znamení o směru jízdy, zřejmě i proto, že tímto směrem vedl svou obhajobu žalobce.

Reference source not found.

Pro posuzovaný případ však není zásadní skutečností, zda (případně kdy) žalobce užil při výjezdu ze zastávky směrové světlo, nýbrž to, že samotným vyjetím ze zastávky ohrozil dalšího účastníka silničního provozu, a to řidičku vozidla X. Ustanovení § 25 odst. 6 zákona o silničním provozu je nutné interpretovat tak, že ostatní řidiči musejí respektovat skutečnost, že trolejbus stojí v zastávce, a přizpůsobit tomu způsob svojí jízdy, a dále, že řidič trolejbusu nesmí svým vyjetím ze zastávky ohrozit ostatní účastníky silničního provozu, a to ani v případě, že užije směrové světlo. Jde tedy o vzájemném respektování jednotlivými řidiči navzájem, o povinnosti řidičů osobních vozidel přizpůsobit dané situaci způsob svojí jízdy, a zejména o povinnosti řidiče trolejbusu neohrozit ostatní účastníky silničního provozu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 As 128/2015-51). Rovněž odborná literatura uvádí, že „při zajištění a vyjždění k nebo od okraje vozovky nebo chodníku musí dát řidič vozidla vždy znamení o změně směru jízdy, a to bez ohledu na okolnosti provozu (např. na komunikaci se momentálně nenacházejí žádní jiní účastníci provozu). Z hlediska bezpečnosti provozu je rizikovější vyjždění vozidla od okraje vozovky nebo chodníku, a proto je ve vztahu k řidiči takového vozidla zdůrazněno, že nesmí zamýšleným jízdním manévrem ohrozit ostatní účastníky silničního provozu, zejména náhlým vjetím do jízdního pruhu bez ohledu na rychlost projíždějícího vozidla nebo vjetím na nepřehledném místě. Při vyjždění autobusu nebo trolejbusu ze zastávky v obci (nikoliv již mimo ni) je apelováno na vzájemnou ohleduplnost a toleranci s mírnou logickou preferencí řidičů těchto vozidel hromadné dopravy.“ (Kovalčíková, D., Štandera, J.: Zákon o provozu na pozemních komunikacích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 81). Pokud by tedy žalobce použil levé směrové světlo, a to s dostatečným předstihem, i tak by tato skutečnost neznamenal, že může bez dalšího vyjet ze zastávky, pokud je v jeho těsné blízkosti další účastník silničního provozu.

18. Soud však nemohl pominout, že se žalovaný nezabýval dalšími zcela konkrétními odvolacími námitkami žalobce. Ten totiž ve svém odvolání namítal také nezohlednění protiprávnosti jednání druhé řidičky X a neposouzení, jakým způsobem žalobce měl a zda vůbec mohl nehodě předejít. Na tyto námitky, které souvisí s otázkou zavinění, skutečně nebylo v napadeném rozhodnutí vůbec reagováno. „Z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). V případě, že se tedy správní orgán nevypořádá v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobí tím nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
19. Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobu důvodnou, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku jeho důvodů a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení.
20. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení bude povinností správních orgánů znovu se věcí zabývat a řádně vypořádat všechny odvolací námitky žalobce.

Reference source not found.

21. Ve věci soud rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
22. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.
23. Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou jeho právního zástupce. Odměna právního zástupce žalobce je počítána za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a podání repliky) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 9 300 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna zástupce tak včetně DPH ve výši 21% činí 12 342 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 15 342 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Zmeškání

lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 8. října 2021

Mgr. Karolína Tylová, LL.M. v. r. v. r.
samosoudkyně